

Євшан-зілля (дуже стисло)

Микола Вороний

Да луче єсть в своєй землі костью лечі,
інелі на чуже славу биті.
Літопис по Іпатському списку

В давніх літописах наших
Єсь одно оповідання,
Що зворушує у серці
Найсвятіші почування.
Не блищить воно красою
Слів гучних і мальовничих,
Не вихвалює героїв
І їх вчинків войовничих,
Ні, про інше щось говорить
Те старе оповідання...
Між рядками слів таїться
В нім якесь пророкування.
І воно живить надію,
Певну віру в ідеали
Тим, котрі вже край свій рідний
Зацурали, занедбали...

В Україні в неволі живе ханський син, якого Володимир Мономах взяв з ясиrom під час походу. Князь залишив хлопчика біля себе за вроду, оточив його турботою. Час минав швидко, хлопець став поступово забувати свою рідну землю. Але батько його сумував без "коханої дитини", тому він звертається за порадою до гудця, просить його піти в Руську землю та повернути ханового сина. Прибувши до княжого двору, гудець починає передавати хлопцеві батькові слова, але той не звертає на них уваги. Не слухає він і пісень рідної землі. Тоді гудець розірвав на собі сорочку та вийняв євшан, степове зілля. Пахощі євшану нагадали юнакові рідний край та батьківський дім. Він повернувся додому.